

Geçiş ve bağlantı nesnelерimiz

TURK

Çocuğün, bir yaşına geldiğinde anneden ayrılmaya başladığını ve bu ayrılmanın gerçekleşebilmesi için

annenin çocuğü desteklemesi gerektiğine daha önceki yazılarımda da bahsetmişim. Bu destekleme annenin çocuğa güven vermesiyle oluşur. Anne çocuğa "İstediğin kadar uzaklaş ben buradayım istediğin zaman bana dönebilirsin sana kızmıyorum ve üzülüyorum" diyebilmesi bu olgunluğü gösterebilmelidir.

BIRAKIN AYRILIP GİTSİN

Bizim ülkemizde genellikle çocuklarımızın ayrışmasına izin vermeyiz, veremeyiz; buna dayanmamız zordur. Bu yüzden hâlâ otuzlarına geldiği halde ailesiyle yaşayan birçok genç vardır. Evlenene kadar bizimle oturmak zorunda olduğu hissettirilir. Hele de kız çocukları için bunu tartışmayız bile... Üniversiteyi şehir dışında okuyan çocuklarımız ilk yıllarda ayrı olmanın hazzını yaşarken daha sonraki yıllarda okulu bitirip bir an önce eve dönmenin yollarını ararlar. Eve döndükten sonra da hep akıllarında ayrı olduğu yılları ve yaşamı gelir ve yıllara özlem duyar. Aynı döngünün, ayrılma isteği ve eve dönüşün ilk yıllardaki ilişkimize ne kadar benzediğini görebiliyor muyuz?

Benim oğlum aynı şehirde olmamıza rağmen yirmi yedi yaşına kadar bizimle yaşadı ve ayrı bir eve çıkmaktan bahsettiğinde ufak çaplı bir kriz yaşamıştı. Kızlarım üniversiteyi bitirip döndüğünde direkt bizim yanımıza geldiler ve evlenene kadar da bizimle yaşadılar. Şimdi düşünüyorum da kültürel kodlarımız erkek çocuklarının ayrışmasına daha çabuk izin veriyor, bunu çevremdeki birçok ailede görüyorum. Kızlar ailelerinin yaşadığı şehre dönüyorsa aileleriyle yaşamaya devam ediyor. Onun için birçok kız çocuğü farklı şehirlerde iş bularak büyüdüğünü ve özerk bir birey olduğunu göstermeye çalışıyor. Biz aileler birçok şey yapıyoruz ama neden yaptığımızın farkında değiliz. Nasıl ki bir yaşındaki çocuğumuzun bizden ayrılmasına tepki gösteriyorduk aynı davranışı çocuk otuz yaşına geldiğinde de yapıyoruz.

Anneden ayrılmaya çalışan çocuk annenin ona küstüğünü ve uzaklaştığını görünce bu acıyı yumuşatabilmek için bir nesne (annesini hatırlatan somut bir şey ya da ses, renk, koku) arar ve bulur. Bazı çocuklar hayalinde kurduğu anneyle birlikte. Birkaç yıl bu nesnelere dolaşan çocukları görürüz, bunlar bazen anneleri yanlarında bile olsa bundan ayrılmazlar çünkü kendilerinin kontrol ettiği, elinin altında tuttuğu bir annedir bu nesnelere.

GEÇİŞ NESNESİNDEN KURTULMAK

Bir arkadaşım çocuğü okula başladığı zaman çok ağladığını bunu çözebilmek için çocuğuna küçük bir anahtarlık verdiğini kendisine de aynı anahtarlığı aldığını onu özlediğinde anahtarlığı çıkarıp baktığını onun da aynı şeyi yapabileceğini söyleyerek onu rahatlatmış ve bu süreci çok zorlanmadan atlattıklarını söylemişti. Bu tam bir geçiş sürecidir ve annelerin farkında olmadan yaptıkları bir çözümdür.

Geçiş nesnesi yavaş yavaş bırakılabilir, her bebek bu evreden geçer, patolojik bir durum değildir. Şu anda eminim ki birçoğunuz "Ben de şundan ayrılamamıştım veya benim çocuğum da şunu yapıyordu" diyorsunuz. Bazı çocuklar bunu çabuk geçirir, bazıları daha uzun sürer. Daha çok uykuya geçerken (en çok anneye ihtiyaç duyulan zaman) ve mekân değiştirirken kullanılır.

İleriki yıllarda sıkıntılı, stresli durumlarda sigaraya sarılıp rahatladığını söyleyenlerde bir regresyon (gerileme) yaşanır, anne memesine sarılıp rahatlama gibi... Eğer hâlâ kullanıyorsanız geçiş nesnenizden ayrılma zamanı gelmiş demektir:))

ÇAKILTAŞINDAN GÜÇ ALMAK

Bağlantı nesnesi ise iki boyutludur. Birincisi kayıplar (ölümler) karşısında hatırlamak. Kişi sevdiği nesneyi kaybettiğinde bunu kabul etmek istemez. O nesne yaşamında çok önemli bir yere sahipse bununla baş edebilmek için bağlantı nesnesi oluşturur. O anı durduran, ölümü donduran bir nesne bulur. Kayıplar karşısında hazmedilememiş bir durum varsa o kişi mutlaka bağlantı nesnesiyle ilişkiyi devam ettirmeye çalışır.

O kişinin bir eşyası (saati, elbisesi vb) saklanır.

İkinci boyutu da bir şeyi anımsatmak için kullanılan simgesel ürünler olarak karşımıza çıkar. Buna Filistinli çocukları örnek olarak gösterebiliriz. Her birinin cebinde kütleli bir simge olarak bir çakıltaşı bulunur, bu onlara güç verir. Filistin halkıyla kaynaştırır. Ortak bilinç dışıdır. Kişilerin farkında olmadan aynı sembolleri kullanmasıdır. Her bir uyarıcı simgeleşmiş bağlantı nesnesi olabilir, önemli olan benim-bizim o uyarıcıya verdiğimiz anlamdır.

Bizim kültürümüzde de nazarlıklar bu anlama gelir, nerede görürsek görelim bir koruma ve korunma ihtiyacı hissederiz. Hayatımızda buna örnek olabilecek birçok deneyimimiz vardır ama bir çoğunun farkında değilizdir.

Bağlantılarımızın hep güzel şeyler olması dileğiyle...